

Sygnatura akt VI Ka 43/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 marca 2021** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Małgorzata Peteja-Żak

Sędziowie Grażyna Tokarczyk

Arkadiusz Łata

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Justyny Smużyńskiej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2021 r.

sprawy

1. **J. L. (1)** ur. (...) w G.

syna J. i K.

oskarżonego z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.

2. **R. K. (1)** ur. (...) w T.

syna J. i M.

oskarżonego z art. 280§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego J. L. (1) i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 listopada 2020 r. sygnatura akt IX K 720/20

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. i adw. J. K. kwoty po 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmujące kwoty po 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 43/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z 19 listopada 2020r., sygn. akt IX K 720/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. K. (1)			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że obaj oskarżeni szarpali, pchali oraz przyciskali do ściany pokrzywdzonego, a więc aktywnie uczestniczyli w przebiegu zdarzenia, podczas gdy z relacji świadka, jak i wyjaśnień oskarżonego wynika, że głównym agresorem i osobą stosującą przemoc wobec pokrzywdzonego był oskarżony L. (1), zaś oskarżony K. (1) brał bierny udział w zdarzeniu za	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	wyjątkiem zniszczenia okularów pokrzywdzonego	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 06.07.1995r., II AKr 182/95, OSPriP 196/2-3/24). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. też wyrok SN z dnia 24.03.1975r., II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84). Sformułowany przez obrońcę zarzut o charakterze mieszanym obejmuje błąd w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, który nastąpił w wyniku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk. W istocie stanowi on polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, próbę zastąpienia ich własną odmienną oceną materiału dowodowego bez wykazania, jakich to uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego</p>		

dopuszczył się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Skarżąca zatem w uzasadnieniu apelacji konstruuje własny, alternatywny przebieg inkryminowanego zdarzenia, czyniąc ustalenia w oderwaniu od zeznań S. S. (1), w oparciu zaś o wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) wywodząc jedynie bierny jego udział w przestępstwie rozboju. Analiza akt sprawy dowodzi, że obu oskarżonych łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego oraz każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością realizację całości znamion określonego czynu zabronionego. Na podstawie dominującej w orzecznictwie koncepcji współsprawcą jest zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikiem - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu. W odniesieniu do oskarżonego R. K. (1) jego zachowanie uzupełniało się z działaniami J. L. (1) i realizacja tych przestępczych zachowań następowała po stronie każdego z nich. Czynności podejmowane przez oskarżonych w chwili działania, w ramach przestępczego porozumienia o uczestnictwie w rozboju, prowadziły w konsekwencji do wspólnego realizowania poszczególnych zachowań, stanowiących wspólne przedsięwzięcie. Wszak wtedy gdy oskarżony L. (1) na przystanku autobusowym wyrywał z kieszeni pokrzywdzonego telefon, co

doprowadziło do szarpaniny między nimi i upadku okularów na ziemię, oskarżony K. (1)умыślnie i celowo zniszczył poprzez przydepnięcie owe okulary, po tym jak nie uzyskał od S. S. (1) pieniędzy na alkohol, następnie zaś – niejako w drugim etapie zajścia, na wysokości kościoła – wyrwał mu z rąk kurtkę, dokonując jej przeszukania i zaboru określonych przedmiotów, w czasie gdy drugi ze sprawców mocno trzymał pokrzywdzonego, przyciskając do bramy. W toku całego postępowania relacje w tym zakresie pokrzywdzonego są zbieżne i konsekwentne, z całą pewnością wskazywał on na oskarżonych jako sprawców zdarzenia, potrafił rozróżnić dwa jego fragmenty oraz wskazać na rolę każdego z napastników w tym zajściu. W opisanej sytuacji byłoby zatem sprzecznym z doświadczeniem życiowym i logicznym rozumowaniem uznanie, że oskarżony K. (1)nie akceptował przemocowych i kierunkowych działań swojego znajomego celem uzyskania telefonu (o czym sam wspomina w swoich wyjaśnieniach) i innych rzeczy znajdujących się w kurtce, jeśli w żaden sposób nie dał temu wyrazu, co więcej sam w tym aktywnie uczestniczył, kurtkę tę przeszukując (por. wyrok SN z 24 V 1976r., Rw 189/76, OSNKW 1976, Nr 9, poz. 117; postanowienie SN z 25 XI 2015r., III KK 159/15, Prok.i Pr.-wkl. 2016/2/1, KZS 2016/2/11; wyrok SA we Wrocławiu z 24 XI 2015r., II AKa 97/15, Lex nr 1956825, KZS 2016/5/42 i inne). Zatem rola oskarżonego R. K. (1) w zdarzeniu wcale nie ograniczała się – jak sugeruje skarżąca – do biernego w nim udziału, co prawda nie stosował on przemocy wobec pokrzywdzonego, ale w pełni akceptował sposób

<p>działania i zamiar drugiego ze sprawców, swoimi istotnymi działaniami dopełniając realizację czynu zabronionego. Wbrew także zarzutowi obrońcy, Sąd I instancji miał w polu widzenia sposób działania każdego ze współsprawców (uznając J. L. (1) za prowodyra ataku na pokrzywdzonego i inicjatora zajścia), czemu dał wyraz w wymiarach orzeczonych kar (tego drugiego wszak skazując na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie zaś na karę wskazywaną przez skarżącą 3 lat).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary w minimalnym ustawowym zagrożeniu, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności, zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia nawiazki na rzecz pokrzywdzonego i określenie jej wysokości na kwotę 200zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzone i rzetelnie oceniony materiał dowodowy. Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do stwierdzenia, że sposób procedowania Sądu orzekającego, a zwłaszcza gromadzenia przezeń materiału dowodowego i jego oceny naruszył jakiegokolwiek przepisy prawa procesowego. Tym samym poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, będące efektem logicznej, wszechstronnej i zgodnej z zasadami doświadczenia życiowego</p>		

<p>analizy zebranych dowodów, pozostają pod ustawową ochroną i nie mogą być skutecznie kwestionowane. Zdaniem Sądu Okręgowego skarżąca nie wskazała okoliczności, których nie miałby w polu widzenia Sąd I instancji i których oceny nie dokonałby.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>rażąca niewspółmierność kary, wyrażająca się w wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat i 2 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, tj. kary powyżej minimalnego ustawowego zagrożenia oraz orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000zł., pomimo przyznania się oskarżonego do winy, jego postawy w toku całego procesu oraz błędnego przyjęcia za obciążające uprzedniej karalności oskarżonego, podczas gdy oskarżony został skazany jednokrotnie na karę w zawieszeniu, która to kara nie została mu odwieszona, zaś sam czyn został przez oskarżonego popełniony po upływie okresu próby</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji, kwestionującej decyzję Sądu o orzeczeniu wobec oskarżonego kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzić trzeba, że w realiach niniejszej sprawy niezasadnym i niecelowym było orzeczenie wobec oskarżonego kary w rozmiarze jedynie o 2 miesiące niższym - w związku z zarzutem rażącej niewspółmierności (surowości) kary orzeczonej. Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych</p>		

okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z dn. 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51). Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonemu zatem w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając równocześnie wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Słusznie akcentuje więc Sąd meriti okoliczności, które legły u oceny wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, w tym zwłaszcza rodzaj dóbr przeciwko którym było skierowane zachowanie sprawców, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, pod wpływem alkoholu, zamiar i motywacja sprawcy, zasługująca na zdecydowaną dezaprobatę i reakcję karnoprawną, a także same okoliczności czynu, wskazujące na lekceważenie porządku prawnego (działanie w biały dzień, w miejscu publicznym, wobec osoby w żaden sposób nie prowokującej zdarzenia). Orzeczona kara uwzględnia stopień zawinienia

oskarżonego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, należyć spełni zatem swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. Nadto Sąd jurysdykcyjny prawidłowo ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na stwierdzenie negatywnej prognozy kryminologiczno – społecznej względem oskarżonego. Wbrew zarzutowi apelującej oskarżony czynu mu przypisanego dopuścił się w trakcie okresu próby wyznaczonego innym wyrokiem (skazanie za czyn z art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat, gdzie okres próby trwa jeszcze do 27 października 2021r.), co oznacza zatem, że udzielone mu dobrodziejstwo nie przyniosło oczekiwanego rezultatu, a sprawca nadużył udzielonego mu zaufania przez Sąd. W tej sytuacji, nawet mając na uwadze podnoszone przez obrońcę okoliczności, takie jak postawa oskarżonego w procesie, treść jego relacji i pełniona przez niego rola, nie sposób uznać wymierzoną karę, w granicach wszak nadal dolnego ustawowego zagrożenia, za karę rażąco niewspółmierną, surową i niesprawiedliwą.

Zważywszy na rozmiar krzywdy poniesionej przez pokrzywdzonego, jego stan dużej obawy wywołany zajściem, w konsekwencji wszak prowadzący do samodzielnej decyzji o udaniu się do szpitala po pomoc lekarską, brak także akceptacji Sądu odwoławczego dla uznania, iż tylko nawiązka w kwocie

200zł. jest wyważoną i adekwatną, zwłaszcza przy uwzględnieniu jej celu kompensacyjnego dla ofiary. Słusznie też Sąd meriti zwrócił uwagę na poniesioną przez pokrzywdzonego szkodę majątkową, zasądzona więc solidarnie od obu sprawców kwota będzie stanowić i dla niego niewielką rekompensatę za stracone okulary. Podnoszona przez apelującą sytuacja osobista oskarżonego i jego brak możliwości zarobkowych mają w realiach tej sprawy drugorzędne znaczenie, na pierwszy plan bowiem wysuwa się rozmiar krzywdy poniesionej w związku z zajęciem przez pokrzywdzonego, który był znaczny i wynika wprost z jego wypowiedzi (szczerego strachu przed napastnikami).

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary w minimalnym ustawowym zagrożeniu, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności, zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonego i określenie jej wysokości na kwotę 200zł.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zachodziły podstawy do skazania oskarżonego za przypisane przestępstwo. Kara za nie wymierzona jest karą sprawiedliwą i wyważoną, przystaje do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekraczając stopnia zawinienia oskarżonego, jak też należy uwzględnić wszystkie cele, jakie kara ma osiągnąć, nie

wyłączając potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Brak także powodu do ingerencji w wysokość zasądzonej nawiązki jako sprawiedliwej i wyważonej reakcji na przestępstwo i jego następstwa.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
z punktu 1 - przypisanie oskarżonemu występku z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (w całości w zakresie opisu czynu, kwalifikacji prawnej) oraz w całości wymierzona kara pozbawienia wolności	
z punktu 2 - orzeczenie solidarnie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 1000 zł.	
z punktu 4 - zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania	
z punktu 5 - rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo na szkodę S. S. (1), jego opis i kwalifikacja są prawidłowe, wymierzona kara nie jest rażąco niewspółmiernie surowa, będąc adekwatną reakcją na popełniony czyn i uwzględniając należyte stopień społecznej szkodliwości	

<p>czynu oraz stopień winy sprawcy. Zważywszy na kompensacyjny charakter nawiązki orzeczonej w pkt 2, mając na względzie rozmiar krzywdy, jakiej doznał pokrzywdzony, jak również mając w polu widzenia fakt wyrządzenia mu szkody, Sąd odwoławczy nie znalazł powodów do ingerowania i w to orzeczenie, jako wyważone, sprawiedliwe i spełniające swe cele, w tym także wychowawcze i zapobiegawcze. Mając to wszystko na uwadze i uznając zaskarżony wyrok za prawidłowy i słuszny, nadto wolny od jakichkolwiek uchybień, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia, Sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2, 3	<p>Zastosowano względem oskarżonego instytucję przewidzianą w art. 624 § 1 kpk, zwalniając go od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego w związku z jej aktualną sytuacją osobistą i majątkową. Oskarżony przebywa w Areszcie Śledczym, gdzie jest tymczasowo aresztowany, mając do odbycia karę pozbawienia wolności.</p> <p>Nadto zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.</p>

PODPIS
Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy oskarżonego R. K. (1) adw. J. K..
30 III 2021r.

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie współsprawstwa w dokonaniu rozboju i rola oskarżonego w popełnieniu przestępstwa, rażąco surowa kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 43/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z 19 listopada 2020r., sygn. akt IX K 720/20

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
o.o.1.Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1. Ustalenie faktów

0.0.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. L. (1)			
0.0.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1. Ocena dowodów

<i>o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<i>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>apelacja obrońcy oskarżonego:</u> błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu - mimo, że w ocenie oskarżonego okoliczności ujawnione na przewodzie sądowym prowadzą do wniosku przeciwnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę		

wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 06.07.1995r., II AKr 182/95, OSPriP 196/2-3/24). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. też wyrok SN z dnia 24.03.1975r., II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84). Sformułowany przez obrońcę zarzut w istocie o charakterze mieszanym obejmuje błąd w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, który nastąpił w wyniku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk. W istocie stanowi on polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, próbę zastąpienia ich własną odmienną oceną materiału dowodowego bez wykazania, jakich to uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Skarżąca zatem w uzasadnieniu apelacji konstruuje własny, alternatywny przebieg zdarzeń, powołując się zasadniczo jedynie na niewiarygodną w większości relację oskarżonego i czyniąc te ustalenia w oderwaniu od

pozostałego materiału dowodowego - zwłaszcza wyjaśnień R. K. (1) oraz zeznań pokrzywdzonego. Nie jest więc tak, jak stara się to przedstawić w apelacji, że wyjaśnienia drugiego z oskarżonych (współsprawców przestępstwa) są na tyle zmienne, iż nie można im dać wiary i oprzeć się na nich przy czynieniu ustaleń. R. K. (1) w toku postępowania opisał dość zbieżnie ze S. S. (1) przebieg zajścia oraz rolę w nim każdego ze sprawców. O ile w toku przywołanej konfrontacji częściowo wycofał się ze swojego wcześniejszego opisu czynności podejmowanych przez J. L. (1) wobec pokrzywdzonego, twierdząc, że nie pamięta co robił podczas rozboju jego towarzysz, a on sam podpisał tylko protokół spisany przez policjanta, o tyle składając wyjaśnienia na rozprawie w dniu 3 września 2020r. podtrzymał w całości wszystkie wcześniejsze relacje, przyznając, iż chcieli wziąć pokrzywdzonemu telefon by go sprzedać, stąd podszedł do niego J. L. (1) i zaczął się z nim szarpać, podczas gdy on przeszukał kurtkę mężczyzny, wyjmując z niej poszczególne przedmioty. W toku procesu podkreślał dobitnie, że nie dokonał zarzuconego mu rozboju sam, wskazując konsekwentnie na udział w przestępstwie drugiego z oskarżonych oraz rzeczowo opisując jego przewodnią w nim rolę. Składając przed konfrontacją trzykrotnie wyjaśnienia nie powoływał się na niepamięć związaną z dużą ilością wypitego wcześniej alkoholu, był stabilny w swej relacji, stąd zupełnie absurdalne jest jego twierdzenie z konfrontacji, iż policjanci - w domyśle sami - napisali co w czasie spotkania z pokrzywdzonym miał robić J. L. (1), a on jedynie

później to podtrzymał w związku z niepamięcią.

Nie sposób także zgodzić się z obrońcą gdy zarzuca niewiarygodne rozpoznanie przez pokrzywdzonego oskarżonego jako współsprawcy rozboju, wskazując na poszczególne relacje S. S. (1) oraz fakt zakrycia maską twarzy przez oskarżonego na rozprawie, co miało prowadzić do zasugerowania się pokrzywdzonego okazanym mu wcześniej zdjęciem. S. S. (1) nie miał nigdy żadnych wątpliwości w opisywaniu roli pierwszego z mężczyzn, który podszedł do niego na przystanku, w trakcie okazania mu tablicy pogłądowej z 4 zdjęciami nie miał żadnych wątpliwości co do sprawcy, następnie zaś na kolejnych rozprawach widząc oskarżonego był pewien, iż to on był tym mężczyzną, który przysiadł się do niego na przystanku, wkładając mu rękę do kieszeni, a następnie go szarpał. Powyższe twierdzenia w powiązaniu z wyjaśnieniami R. K. (1) oraz z zapisem miejskiego monitoringu nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do wytypowania (k. 17), a następnie rozpoznania sprawców. Zresztą sam zapis monitoringu, wbrew zarzutowi, dowodzi obecności trzech mężczyzn - oskarżonych i A. K. - w rejonie popełnionego przestępstwa tuż przed spotkaniem pokrzywdzonego (k. 62-63). Podkreślić też trzeba szczegółowość relacji samego pokrzywdzonego, który w czasie okazania mu wizerunków nie tylko potrafił z całą pewnością rozpoznać sprawców, ale i opisać ich rolę w zdarzeniu oraz odnieść się do ewentualnych zmian w ich wyglądzie (vide okazanie m. in. zdjęcia R. K. (1), gdy świadek odniósł się do jego długości włosów k. 39-40). Niezrozumiały jest też

zarzut dotyczący opisywania wpierw przez pokrzywdzonego sylwetki i ubioru sprawców, by później już twierdzić, że rozpoznaje ich po rysach twarzy, wszak to ostanie było możliwe dopiero z chwilą okazania mu osób bądź ich wizerunków, a na rozprawie samych oskarżonych, których rolę w zajściu potrafił i tu bez wątpliwości opisać.

Słusznie Sąd Rejonowy uznał za niewiarygodne zeznania siostry oskarżonego S. S. (2), w żadnej mierze bowiem nie korespondują one z wyjaśnieniami R. K. (1), zeznaniami pokrzywdzonego, z zapisem monitoringu, a nawet z relacją samego J. L. (1), który - jak twierdzi - miał być tak pijany, że nie byłby w stanie dopuścić się rozboju, z drugiej zaś strony miał mieć siłę by udać się późnym popołudniem (bądź wieczorem - k. 61) piechotą do siostry i tam jeszcze wypić kilka piw (k. 132). O ile można zgodzić się z obrońcą, że świadek ta mogła nie pamiętać czy brat odwiedził ją w pierwszym czy w drugim dniu Świąt Wielkanocnych, o tyle jej twierdzenia co do pory spotkania oraz stanu w jakim oskarżony miał się wówczas znajdować nie polegają na prawdzie, stoją bowiem w wyraźniej sprzeczności z relacjami oskarżonych, pokrzywdzonego i z zapisem monitoringu.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W sprawie nie zaszły okoliczności podnoszone przez obrońcę, które miałyby skutkować orzeczeniem uniewinniającym oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Zachodziły podstawy do skazania oskarżonego za zarzucane przestępstwo.		
3.2.	<p><u>apelacja oskarżonego:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu - mimo, że w ocenie oskarżonego okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego prowadzą do wniosku przeciwnego, - obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasad logiki i prawidłowego rozumowania, co doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę zgromadził wszystkie dostępne dowody, a rozstrzygając o sprawstwie i winie oskarżonego dowody te bezbłędnie ocenił. O		

słuszności tej tezy przekonuje treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których to Sąd Rejonowy zaprezentował wszechstronną, a przede wszystkim logiczną analizę uzyskanych dowodów. Z kolei wnioski płynące z tej analizy nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że dokonana przez Sąd meriti ocena wiarygodności poszczególnych dowodów jest poprawna i jako taka korzysta ona z ochrony przynależnej jej z mocy art. 7 kpk. Sąd nie uchybił też przepisowi art. 424 kpk, poddając wszystkie zgromadzone dowody wnikliwej analizie oraz ustosunkowując się następnie do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wbrew zatem czynionemu zarzutowi wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania. Nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Zarzut nieuwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w tym zwłaszcza wyjaśnień nieprzyznającego się do winy oskarżonego J. L. (1), w obliczu zabezpieczonego zapisu monitoringu, protokołów zatrzymań, konsekwentnych i rzeczowych zeznań S. S. (1), A. K. oraz w dużej mierze wyjaśnień R. K. (1), należało zatem uznać za niezasadny. Nieprzyznanie się

do winy przez oskarżonego J. L. (1) nie zasługiwało więc na uwzględnienie, jako nie korelujące w żadnym stopniu z wypowiedziami świadków, współoskarżonego i zebraną dokumentacją, co miał w polu widzenia Sąd meriti, trafnie dokonując oceny jego wypowiedzi w tym zakresie. Trzeba więc stwierdzić za Sądem Rejonowym, iż nie zasługują na wiarę te twierdzenia oskarżonego, z których wynikać by miało, że ze względu na stan upojenia alkoholowego nie był w stanie dopuścić się zarzucanego mu czynu, nie pamięta przebiegu zdarzeń ("nie był w stanie ruszyć ręką", "urwał (mu) się film"), poza tym, że udał się ok. godz. 15-ej do siostry, pozostają one bowiem w wyraźnej opozycji do wyjaśnień współsprawcy i zeznań pokrzywdzonego. Nie sposób zgodzić się z oskarżonym gdy zarzuca tym osobom niesłuszne i nieprawdziwe pomówienie go o udział w zarzucanym przestępstwie, ich depozycje bowiem nie pozostawiają wątpliwości, że udział w inkryminowanym zdarzeniu wzięły dwie osoby, przy czym S. S. (1) w niezwykle stabilny, rzeczowy i konsekwentny sposób opisywał w czasie procesu przebieg zdarzenia i rolę poszczególnych mężczyzn w nim, w tym zwłaszcza bardziej aktywnego, "napastliwego" J. L. (1). Nie może zmienić tej oceny podnoszona przez skarżącego okoliczność, że to u drugiego z oskarżonych po zatrzymaniu znaleziono przedmioty należące do pokrzywdzonego, zważywszy na przebieg zajścia, przeszukiwanie kurtki przez R. K. (1) i zabranie z niej określonych rzeczy i dokumentów, a następnie zatrzymanie zaledwie parę godzin później tego ostatniego oraz znalezienie w dniu następnym portfela z zawartością na terenie

pobliskiego kościoła. Oskarżony w apelacji powołuje się na przebieg konfrontacji, podczas której R. K. (1) miał nie posiadać wiedzy na temat jego udziału w rozboju, zaś wcześniejsze jego wyjaśnienia miały być wymuszone i dyktowane przez przesłuchujących policjantów. Nie zauważa jednak apelujący oskarżony tego, o czym jest już mowa wyżej w części 3.1, iż R. K. (1) składając następnie wyjaśnienia na rozprawach podtrzymał wcześniejsze swe relacje i opisał swą i oskarżonego J. L. (1) rolę w popełnionym przestępstwie. To oskarżony J. L. (1) miał wszak pierwszy podejść do siedzącego na przystanku pokrzywdzonego, który od razu schował telefon, stąd doszło do szarpaniny między nimi oraz do przeszukania przez R. K. (1) kurtki S. S. (1). O ile R. K. (1) nie opisuje tak szczegółowo przebiegu zajścia jak pokrzywdzony (nie rozdziela bowiem wyraźnych dwóch etapów tego feralnego spotkania z pokrzywdzonym - pierwszego na przystanku, a drugiego w rejonie murów kościoła), o tyle opisywane przez niego zachowania i czynności podejmowane przez obu sprawców znajdują potwierdzenie w relacji ofiary.

Nie sposób zgodzić się z oskarżonym gdy podważa zeznania pokrzywdzonego faktem jego leczenia psychiatrycznego. S. S. (1) w dniu zajścia udawał się do pracy, stąd niewątpliwie był trzeźwy. Sam na rozprawie przyznał, że leczy się psychiatrycznie, a po tym trudnym dla niego i traumatycznym zdarzeniu udał się na leczenie zamknięte do szpitala w T. w związku z odczuwanymi lękami. To jednak nie znaczy, że osoba taka nie może występować w charakterze świadka i składać

zeznania. Przypomnieć należy, że po złożeniu przez niego zeznań na rozprawie S. S. (1) spontanicznie sam przyznał, że leczy się od wielu lat psychiatrycznie, z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej, stąd Sąd I instancji zdecydował o ponownym jego przesłuchaniu w obecności biegłej psycholog. Jego zeznania, wszystkie poprzednie, jak i te składane na rozprawie w dniu 21 października 2020r., słusznie Sąd meriti uznał za wiarygodne, logiczne i konsekwentne, świadek ten bowiem na każdym z etapów postępowania potrafił w sposób spójny i rzeczowy opisać przebieg zdarzenia, rolę pełnioną przez poszczególnych w nim sprawców, rozpoznanych później przez niego bez żadnych wątpliwości, a także rodzaj i wartość utraconego mienia i dokumentów (w tym 3 karty bankomatowe oraz okulary korekcyjne, których wartości nie potrafił precyzyjnie określić, co miał na względzie Sąd orzekający, a co podnosi niesłusznie oskarżony w apelacji). Oskarżony podaje w wątpliwość owe rozpoznanie, stąd w tym miejscu Sąd odwoławczy odsyła do części uzasadnienia 3.1, gdzie odniesiono się do tożsamego zarzutu obrońcy. Nawet przy stwierdzeniu drobnych nieścisłości czy też podaniu nowego faktu dopiero na rozprawie (utrata słoika z żywnością, o czym pisze w apelacji skarżący) trudno uznać by to ważyło na całości relacji świadka, zważywszy na wpływ czasu od zajścia, jego dynamikę oraz towarzyszące pokrzywdzonemu wówczas poczucie strachu przed napastnikami. Gdy idzie natomiast o samego świadka i jego zdolność do składania zeznań, postrzegania i odtwarzania postrzeżeń wskazać trzeba za biegłą psycholog, że S. S. (1) jest osobą umysłowo rozwiniętą w granicach normy, nie przejawia

zaburzeń w sferze funkcjonowania poznawczego i jest zdolny do spostrzegania, zapamiętywania oraz odtwarzania spostrzeżeń w stopniu dostatecznym (vide opinia k. 333-335). Co więcej, w stanie nasilenia objawów chorobowych nie występują u niego objawy wytwórcze, które miałyby zaburzać procesy spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń.

Mając to wszystko na uwadze, trzeba zatem podkreślić, że Sąd I instancji przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody, a zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie rzetelnej i kompleksowej ocenie, wyprowadzając z niego trafne wnioski końcowe. Wskazał następnie w pisemnych motywach rozstrzygnięcia jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, z jakich przyczyn odmówił wiary dowodom przeciwnym, przyznając w całości walor wiarygodności relacjom określonym świadkom, zebranej dokumentacji i zapisowi monitoringu. Sąd Rejonowy - w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy - czynił w sposób uprawniony własne ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy uznał za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, ocenionymi w sposób pozostający pod ochroną art. 7 kpk.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zachodziły podstawy do skazania oskarżonego za zarzucane przestępstwo.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
z punktu 1 - przypisanie oskarżonemu występku z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk (w całości w zakresie opisu czynu, kwalifikacji prawnej) oraz w całości wymierzona kara pozbawienia wolności z punktu 2 - orzeczenie solidarnie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 1000 zł. z punktu 3 - zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania z punktu 5 - rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo na szkodę S. S. (1), jego opis i kwalifikacja są prawidłowe, wymierzona kara nie jest rażąco niewspółmiernie	

surowa, będąc adekwatną reakcją na popełniony czyn i uwzględniając należyte stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy sprawcy. Sąd I instancji w pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonemu zatem w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając równocześnie wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Słusznie akcentuje więc Sąd meriti okoliczności, które legły u oceny wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, w tym zwłaszcza rodzaj dóbr przeciwko którym było skierowane zachowanie sprawców, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, pod wpływem alkoholu, zamiar i motywacja sprawcy, zasługująca na zdecydowaną dezaprobatę i reakcję karnoprawną, a także same okoliczności czynu, wskazujące na lekceważenie porządku prawnego (działanie w biały dzień, w miejscu publicznym, wobec osoby w żaden sposób nie prowokującej zdarzenia). Orzeczona kara uwzględnia stopień zawinienia oskarżonego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, należyte spełni zatem swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. Nadto Sąd jurysdykcyjny prawidłowo ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na stwierdzenie negatywnej prognozy kryminologicznej – społecznej względem oskarżonego. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa podobne, czynu przypisanego dopuścił się w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 2 kk, dodatkowo w niecałe trzy tygodnie po opuszczeniu zakładu karnego i odbyciu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności, co oznacza, że jest osobą wysoce zdemoralizowaną, niepodatną w procesie resocjalizacji, który dotąd nie przyniósł oczekiwanego rezultatu. W tej sytuacji nie sposób uznać wymierzoną karę za karę rażąco niewspółmierną, surową i niesprawiedliwą.

Zważywszy na rozmiar krzywdy poniesionej przez pokrzywdzonego, jego stan dużej obawy wywołany zajściem, w konsekwencji wszak prowadzący do samodzielnej decyzji o udaniu się do szpitala po pomoc lekarską (i jego pobyt tam w okresie od 27 kwietnia do 9 czerwca 2020r.), orzeczona nawiązka solidarnie od oskarżonych jest wyważona i adekwatna, zwłaszcza przy uwzględnieniu jej celu kompensacyjnego dla ofiary

<p>oraz rozmiaru krzywdy poniesionej w związku z zajściem przez pokrzywdzonego, który był znaczny i wynika wprost z jego wypowiedzi (szczerego strachu przed napastnikami). Słusznie też Sąd meriti zwrócił uwagę na poniesioną przez pokrzywdzonego szkodę majątkową, zasądzona więc solidarnie od obu sprawców kwota będzie stanowić i dla niego niewielką rekompensatę za stracone okulary. Orzeczenie to jest wyważone, sprawiedliwe i spełniające swe cele, w tym także wychowawcze i zapobiegawcze.</p> <p>Mając to wszystko na uwadze i uznając zaskarżony wyrok za prawidłowy i słuszny, nadto wolny od jakichkolwiek uchybień, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia, Sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.</p>	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<i>o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>o.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2, 3	<p>Zastosowano względem oskarżonego instytucję przewidzianą w art. 624 § 1 kpk, zwalniając go od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego w związku z jej aktualną sytuacją osobistą i majątkową. Oskarżony przebywa w Areszcie Śledczym, gdzie jest tymczasowo aresztowany, mając do odbycia karę pozbawienia wolności.</p> <p>Nadto zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.</p>

7. PODPIS

Z/U Akta otrzymałam w dniu 28 VI 2021r., a w okresie od 5 do 9 VII 2021r. przebywałam na urlopie wypoczynkowym.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć oskarżonemu J. L. (1).

16 VII 2021.

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony J. L. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------